

Missionsprovinsens väg

Föredrag vid Nordisk kyrkokonferens i Vasa 14-15 mars 2004

En annan väg hem till sitt land

När Missionsprovinsens stödförening bildades den 18 januari förra året i Göteborg, inledde Arne Olsson – en av de tre präster som valts till biskop i Missionsprovinsen – dagen med en andakt kring detta ord: *”Och sedan de i en dröm hade blivit varnade för att vända tillbaka till Herodes, tog de en annan väg hem till sitt land.”* (Matt 2:12) De tog en annan väg hem till sitt land. Om man skall beskriva Missionsprovinsens arbete, syfte och mål, så kan detta vara ett sätt att beskriva det hela: En annan väg hem till sitt land.

Gud hade uppenbarat sig för de vise männen på olika sätt: Först i den märkliga stjärnan – men kanske redan före det fanns profeten Daniels undervisning och profetiska verksamhet som mycket väl kan ha funnits i de sammanhang, där de vise männen kom ifrån. Den märkliga stjärnan hade fört dem till Jerusalem. Där hade de fått höra Mikas klara profetia om Betlehem som platsen för Messias födelse. Efter besöket i Betlehem fick de en tydlig uppenbarelse i drömmen om att inte ta vägen över Jerusalem utan en annan väg hem.

Gud har uppenbarat för oss i sitt Ord ett hemland – ett himmelskt mål. Det finns verkligen ett evigt liv. Och allt handlar djupast om detta – att få nå fram till denna bestämmelse. Gud har också uppenbarat vägen dit. Den vägen är och förblir densamma. Vi kan inte gå någon annan väg till det eviga livet, än den som Gud har uppenbarat! Och Jesus Kristus säger själv att han är *”vägen, sanningen och livet”*. Och *”ingen kommer till Fadern utom genom”* honom. Han är vägen. Men den vägen kan få något olika utformning från tid till tid. Eller rättare sagt. Liksom en väg går genom olika landskap med olika karaktär, så är det landskap, den terräng genom vilken *”vägen”* går inte alltid likadan.

Detta föredrag om *”Missionsprovinsens väg”* kommer både att handla om en annan väg i den meningen att den går genom annorlunda omgivningar men också att denna väg är den gamla vägen, ingen annan väg än den våra fäder gick, Ordets väg, vår Herre Jesus Kristus.

Missionsprovinsens väg respektive mål

Vi som arbetar med Missionsprovinsen har ett mål för vårt arbete: att få en väg att gå! Att i den tid vi nu lever i med andra förutsättningar än den som var för femtio, hundra eller fyrahundrafemtio år sedan, få en hållbar väg att gå, en väg där Guds folk kan vandra mot målet,

mot det himmelska hemmet. Vi har ett ansvar i den tid vi lever. Vi har ett ansvar för våra medkristna – och för oss själva. Att i trohet mot den uppenbarelse Gud har gett oss fullgöra ett uppdrag i denna tid – för att i tidens fullbordan få vara hemma hos Gud – det är vår kallelse. Därför är målet för vårt arbete att få en väg att gå. Men målet är att den del av gudsfolket som ”vi fått ansvar för” verkligen når det himmelska målet genom att de får en trygg väg att gå.

Orsak till uppbrott

Det är alltid farligt att tala om den gamla goda tiden. Och det är aldrig sant. Men i andra tider har vägen för Guds folk haft andra förutsättningar. Här i Norden har vi haft nationalkyrkor, som stått för en biblisk apostolisk tro och ofta haft ett enormt stöd av staten – ett stöd som både varit på gott och ont. Men dessa nationalkyrkor har under tidens gång utvecklats till att mer eller mindre bli antikristliga redskap. Vi skall inte här gå in på frågorna om de olika orsaks-sammanhang som fört fram till detta. Men vi kan konstatera att vi idag befinner oss i ett Skandinavien där fyra rikstäckande kyrkor ger åt våra länder ett nätverk av församlingar som omfattar varje kvadratmeter av våra länder. Men dessa kyrkor är idag hemfallna åt en inre upplösning. Det är först och främst bibelupplösningen, där Guds ord inte längre är Guds ord och föraktet för det profetiska och apostoliska ordet är enormt.

Med bibelupplösningen följer lärupplösningen, som i vårt land nått ofattbara nivåer, och en moralupplösning, där kyrkan antingen leder bort från det som Gud kallar till eller försvarar snart det mesta av det som Gud förbjudit. Med detta följer också en upplösning av kyrkans apostoliska ordningar.

Konkret i Sverige har detta bl.a. inneburit ett prästvigningsstopp för dem som tror och bekänner allt Guds ord och i synnerhet Guds ords undervisning om Ordets ämbete. Det är just detta prästvigningsstopp från 1993 – kodifierat i den nya Kyrkoordning av år 2000 - som varit den direkt utlösande faktorn till arbetet med Missionsprovinsen.

För många av oss som arbetar med Missionsprovinsen är det nöden kring den frågan som i en mening varit den främsta drivkraften till arbetet. Såsom allt Guds folk har vi också bett att Gud skulle sända arbetare i sin stora skörd – i synnerhet tjänare i Ordets ämbete. Och vi har fått lägga märke till hur Gud kallat på unga män, som varit villiga att gå. Men p.g.a. av deras trohet mot Ordet har dörren stängts för dem till prästvigning och tjänst. Församlingarna har hindrats från att kunna ta emot dessa Guds nådegåvor! – Är det då inte vårt ansvar att söka nya vägar för att ta vara på Guds gåvor? Det menar vi. Och Missionsprovinsen är ett arbete, en väg, för att ta vara på Guds gåvor.

Det finns i Sverige fortfarande en rad svenskkyrkliga församlingar, där Guds ord förkunnas rent och klart till frälsning – trots den omgivande kyrkliga strukturens andliga sammanbrott. Men ett av dessa församlingars allvarligaste problem är att de inte kan få yngre präster /pastorer. Den gamle kan inte få någon som följer i hans fotspår, och om församlingen har en ung man, som församlingen skulle få fostra och utrusta för ett herdeuppdrag, så kan han inte bli församlingens laglige herde inne i den struktur som nu är. Det är denna svåra problematik, som måste få en lösning. Bland mina åhörare idag finns ju många som bara ser en väg, en radikal väg – och det är att i alla avseenden bryta med det kyrkosammanhang där vi står. Och det kan ju hända att det också blir vår väg en dag. Men jag skall om en stund ge ett skäl till varför vi inte går hela den vägen just nu. Just nu handlar det om att göra det som är den akuta och avgörande frågan: Ordets tjänare – hur skall vi få sådana?

En annan väg till gudstjänstgemenskap

För den kristna församlingen är det helt avgörande att den får fira gudstjänst, en gudstjänst i Ande och sanning. Den kristna församlingen blir synlig genom gudstjänsten och det är genom gudstjänsten den lever, genom att Ordet förkunnas, sakramenten förvaltas, och genom att bönen och lovsången och gemenskapen tar form. Men det är inte bara avgörande *att* detta sker utan också *hur* det sker. Jesus talade med den samariska kvinnan om sanna tillbedjare, som tillber Fadern i Ande och sanning. Gudstjänsten måste ske i den helige Ande och i hela sanningen, Ordets sanning. Det måste vara en andefylld gudstjänst genom den Ande som förhärligar Kristus såsom korsfäst för vår skull – genom den Ande som talar i och genom Ordet.

Sådana gudstjänster firas fortfarande på somliga håll i svenskkyrkliga sammanhang. Men de blir allt färre. De blir färre därför att allt fler goda präster går i pension – och inga nya kommer i deras ställe (utan att kompromissa på något sätt). Församlingarnas liv påverkas också av den allmänna kyrkliga omgivningen med dess läro- och moralupplösande teologi. Men det finns också en rad exempel på hur levande gudstjänstfirande gemenskaper i svenskkyrkliga sammanhang har drivits ut i kylan.

Detta har lett till att på olika håll i landet – på lite olika sätt och i olika takt – det vuxit fram gudstjänstgemenskaper på biblisk apostolisk grund med ev.-luthersk bekännelse. Ibland under ledning av pensionerade präster, ibland under ledning av präster, som på sin fritid har skött om dessa församlingar och på betald arbetstid skött ett ansvarsområde i ett svenskkyrkligt sammanhang. Andra gudstjänstgemenskaper har letts av icke-prästvigda goda män, andra av sådana som blivit prästvigda i en annan luthersk kyrka.

Missionsprovinsen är ett nätverk mellan nio sådana gudstjänstgemenskaper, för att vara ett stöd för dessa. Vi kan också kalla det för ett fritt stift. Och flera gudstjänstgemenskaper befinner sig i en process där man överväger att ansluta sig till Missionsprovinsen.

För att möjliggöra och stödja gudstjänst i Ande och sanning har Missionsprovinsen bildats.

En annan väg till prästvigning

Det är – som vi alla vet – nödvändigt att det i den kristna församlingen finns ett Ordets ämbete, ett predikoämbete, för Guds Ords förkunnelse och för sakramentens förvaltning. I församlingen måste finnas någon form av församlingsföreståndar-ämbete. Vi må kalla det präst, pastor, tjänare, församlingsledare eller vad vi vill. Saken måste finnas där. Guds ord har ganska mycket om vilka kvalifikationer och vilka förutsättningar som gäller för detta uppdrag och hur det skall skötas. Bara helt kort vill jag peka på ett par ställen. Paulus skriver till Timoteus: *”Om någon gärna vill få en församlingsledares tjänst, så önskar han sig en god uppgift. En församlingsledare skall vara oklanderlig, en enda kvinnas man, nykter, förständig, aktad, gästfri och en god lärare. Han får inte missbruka vin eller vara våldsam utan skall vara vänlig, fridsam och fri från penningbegär. Han skall ta väl hand om sin familj och se till att hans barn lyder och visar all respekt. Men om någon inte förstår att ta hand om sin egen familj, hur skall han då kunna ta hand om Guds församling? Han skall inte vara nyomvänd, så att han blir högmod och döms av den som förtalar honom. Han skall också ha gott anseende bland dem som står utanför, så att han inte få dåligt rykte och fastnar i djävulens snara.”* (1 Tim 3:1-7) I sitt avskedstal till prästerna i Miletus, säger Paulus bl.a.: *”Ge akt på er själva och hela den hjord som den helige Ande har satt er som ledare över till att vara herdar i Guds församling som han har köpt med sitt eget blod.”* (Apg. 20:28)

Det är församlingens kallelse och ansvar att se till att detta fungerar. Det är församlingens ansvar att se till att den har vad den behöver av predikoämbetet, pastorsfunktionen. Den måste analysera sitt behov, utbedja sig de gåvor som Gud vill ge i det avseendet och se efter var de gåvorna nu finns bland de män, som finns i dess mitt.

I vårt svenskkyrkliga sammanhang har nu detta helt satts ur spel. Man vill inte se vad församlingen behöver. Och det som församlingen verkligen behöver vill man inte ge den. En oandlig överbyggnad – en andlig ockupationsmakt – har likt en djävul satt sig på tronen. Nu hindras de som Gud kallar och församlingen behöver att bli herdar. Då är det församlingens kallelse att söka nya vägar, en annan väg till kallelse, utrustning och insättande i tjänst, prästvigning.

För denna saks skull har Missionsprovinsen bildats för att stödja de församlingar som tar ett nytt och eget ansvar för Ordets ämbete – och som vill lyda Gud mer än människor. Missionsprovinsen har bildats för att hjälpa församlingarna i att känna igen och bekräfta Guds kallelse genom en riktig prästexamen efter fullgoda studier. Därför formas nu ett konsistorium (domkapitel), vars viktigaste uppgift är just att på församlingens uppdrag pröva dem som skall insättas i tjänst.

I en gemensam ordning för prästvigning, insättandet i tjänst, bekräfta och offentliggöra församlingens kallelse, vill Missionsprovinsen vara en hjälp för församlingarna, koinoniorna, så att inte en ordning gäller där, en annan ordning här, och en tredje ordning på ett tredje ställe. Gud är ordningens och inte oordningens Gud.

Inte av teologiska skäl vill ha episkopal prästvigning. Den blir inte mera präst för att en biskop viger honom till detta. Vi tänker inte på någon character indilebilis (en outplånlig karaktär). Det är en gammal och god ordning som gällt i Guds församling under mycket lång tid – och inte minst i vårt svenska sammanhang för att någon – också utanför den direkta församlingen – skall få allmän legitimitet som en hela Kristi kyrkas och den enskilda församlingens präst/pastor, så har vi valt att inte gå den presbyteriala vägen till prästvigning utan den episkopala – d.v.s. att vi vill att prästvigningen sker på församlingens kallelse av en erkänd biskop.

Flera av Missionsprovinsens nuvarande församlingar/koinonior har präster som är vigda i andra kyrkor. Men vi hoppas att under det här året, ja, kanske redan innan detta första halvår är förbi, ha haft prästvigning av våra första ”egna” prästkandidater (en av dem sitter här i salen), Gunnar Andersson

I detta sammanhang vill jag gärna passa på och säga, att för oss är det en Guds förunderliga gåva, att han öppnat dörren till ett teologiskt arbete med undervisning och forskning i teologi vid Församlingsfakulteten, där bl.a. Gunnar Andersson fått sin teologiska examen. I december förra året avslutades också den första kursen på Lutherstiftelsens pastorala utbildning, som syftar bl.a. till arbete som präst inom Missionsprovinsen.

Aposteln Paulus skriver: *”Och det du hört av mig inför många vittnen skall du anförtro åt pålitliga människor, som i sin tur skall bli utrustade att undervisa andra.”* (2 Tim. 2:2) Om det är detta våra nya utbildningsinstitutioners ansvar att stå med i utrustandet av män för Ordets tjänst – tillsammans med församlingen och på församlingens uppdrag – så är tanken med Missionsprovinsen att den alltså skall hjälpa församlingen med att pröva prästkandidaternas lämplighet och att på ett tydligt sätt bekräfta församlingens kallelse och på dess uppdrag insätta män i helig tjänst. Detta är en annan väg till prästvigning än den som Svenska kyrkan idag erbjuder – eller förhindrar.

En annan väg till biskoplig tillsyn

Alltsedan kristen tro kom till Sverige har ordningen med biskop för tillsyn och prästvigning varit den normala – och det var den ordning som bevarades när 1593 års kyrkomöte beslutade om en annan väg (då Finland var en del av Sverige och Sverige en del av Finland). När nationalkyrkan i hög grad kollapsat, kastar vi inte bort de gamla ordningarna utan går en annan väg för att bevara de gamla ordningarna och önskar tillsätta biskopar i en god evangelisk luthersk och apostolisk ordning.

Den 6 december valde vi tre biskopar, Arne Olsson från Mellerud i västra Sverige, Göran Beijer från Stockholm och Lars Artman från Örkelljunga i Skåne i södra Sverige. För dessa söker vi biskoplig vigning (för att det inte skall ifrågasättas att de är biskopar) och tills detta skett fungerar de som missionsprostar.

Vi har valt en väg i gemenskap med andra lutherska kyrkor. Vi för nu mycket positiva samtal med bl.a. den lutherska kyrkan i Kenya och dess biskop Walter Obare. För två och en halv vecka sedan återvände vi en grupp från en resa till Kenya (Per-Anders Grunnan, Göran Beijer och jag). Vi deltog i teologisk konferens på Matongo, den lutherska kyrkans prästseminarium. Den leddes av biskop Obare och samordnare var dr Reijo Arkkila. Här hölls en luthersk konfessionell konferens med deltagare från ca 15 länder, största delen afrikanska. Här var 120-130 präster och kyrkoledare samlade från en lång rad olika lutherska kyrkor – men i en märklig enhet kring evangelisk luthersk bekännelse av biblisk tro. Det gavs tillfälle för oss att redogöra för Missionsprovinsens väg – och vi mötte ett mycket stort gensvar. Detta betyder bl.a. att biskop Obare inte behöver stå ensam i ett stöd från afrikanskt håll när det gäller det stöd han nu lovat oss i Missionsprovinsen. Han är nu beredd – i samförstånd med kyrkans styrelse – the Executive Committee – att resa till Sverige för att göra det som Missionsprovinsen anhåller om. Detta stöd handlar konkret om att först komma för prästvigning och senare – kanske i början av nästan år – biskopsvigning. Och då är det mycket möjligt att han från Afrika inte kommer ensam utan i sällskap med kollegor.

Missionsprovinsen är inte en annan väg än den gamla

När Missionsprovinsen bildades den 6 september förra året, så anträdde vi en annan väg men denna väg var likafullt ett återvändande till den väg som våra fäder anträdde, när de vid kyrkomötet i Uppsala 1593 enades om vilken väg vi som kristenhet skulle gå i Sverige och Finland. Det var på den tiden Sverige var en del av Finland och Finland en del av Sverige!

Såsom en del av ”den enda, heliga, allmänliga och apostoliska kyrkan” ser vi oss, som en fri provins av Guds kyrka och församling i Sverige, på den oförändrade evangelisk-lutherska bekännelsens grund. Missionsprovinsen står i kontinuitet med den andliga som förvaltats och vuxit fram inom Svenska kyrkan och betraktar sig som ett icke-territoriellt stift inom denna. Det är så här vi uttrycker det i förslaget till provinsordning – som vi hoppas att provinskonventet skall fastställa Missionsprovinsens identitet vid ett kommande möte den 17 april.

I vår svenskkyrkliga tradition ryms ett apostoliskt och reformatoriskt arv, som förvaltats i en rad olika traditioner med förgrundsgestalter av olika slag, som t ex Henric Schartau, Lars Levi Laestadius, Carl Olof Rosenius, Lars Magnus Engström, Gustav Adolf Danell och Bo Giertz. I svenskkyrklig bibeltrogen kristen tros sammanhang finns det väl knappast någon som inte har ett stort förtroende åtminstone för en eller två av dessa andliga ledare och väckelsemän. Dessa står som uttryck för en andlig tradition, som kan liknas ett andligt rotsystem, som finns i vårt land med rötter tillbaka till reformationen och fornkyrkan ända tillbaka till apostlarnas kyrka. Vår svenska kyrka av idag är likt ett fallet, nersågat träd, där de gamla uttrycksformerna för kristet liv har förintats till snart sagt ingenting och ersatts med ett törnsnår. Men Missionsprovinsen vill vara ett uttryck för den tro, som spirar ur det gamla rotsystemet. Och till denna gamla tro och tradition ansluter vi oss, när vi i provinsordningens 1 kap angående lärogrund uttrycker oss så här: ”Missionsprovinsens lära, tro och bekännelse är grundad i Guds heliga Ord, Gamla och Nya Testamentets profetiska och apostoliska skrifter, sammanfattad i de tre huvudtrobekännelserna: den apostoliska, den Nicenska och den Athanasianska samt i den oförändrade Augsburgska bekännelsen av år 1530, bejakad och erkänd vid Uppsala möte 1593 samt förklarad i hela Konkordieboken.”

Detta är den gamla vägen, men sett ur det gamla nationalkyrkoperspektivet är det en annan väg. Och sett ur det svenskkyrkliga nutida strukturella perspektivet är detta en annan väg. Det är sant. Och den strider mot Kyrkoordningen av år 2000. Men den strider inte mot vår gamla tro eller mot vår bekännelse

Varför inte uppbrott från Svenska kyrkan?

På den ena sidan kritiserar man oss för att vi splittrar och bryter oss ut ur Svenska kyrkans ordningar medan man på den andra sidan är undrande inför frågan, varför vi inte bryter upp fullständigt från Svenska kyrkan och bildar en fri kyrka. Några perspektiv på denna sista fråga vill jag ge.

Jag säger inte att vi inte kommer att lämna Svenska kyrkan. Men Missionsprovinsens primära angelägenhet har inte varit den frågan – utan frågan om i den situation där vi befinner

oss få åtgärdat de helt konkreta och avgörande problem som vi står i: en struktur för de församlingar som nu växer fram och en ordning för prästvigning för de män, som vi förstår att Kyrkans Herre kallar till Ordets tjänst. Frågan om medlemskap i Svenska kyrkan kommer säkert av flera olika anledningar att aktualiseras här framöver. Men Missionsprovinsens väg är inte liktydig med utträde ur Svenska kyrkan.

Får jag säga det på ett personligt sätt: Jag är döpt på Påskdagen 1946 i Götene kyrka mellan Skara och Mariestad, en församlingskyrka i Svenska kyrkan, min mamma var söndagsskollärare och min pappa försångare i församlingens gudstjänst. Så länge jag överhuvudtaget kan minnas har jag gått i Svenska kyrkans gudstjänster – varje söndag om jag inte varit sjuk eller varit utomlands. Jag är konfirmerad och lovat att följa min Frälsare i denna kyrka. Jag har inför en biskop i Svenska kyrkan i min prästvigning lovat att hålla mig till Guds Ord och efter bästa förstånd förkunna detta rent och klart i enlighet med våra bekännelseskriterier. Då blir inte den första frågan om jag skall lämna kyrkan – utan hur kan jag hålla det jag lovat: följa min Frälsare och förkunna och föra vidare den tro, som är vår kyrkas gamla tro.

Den finns också ett annat för oss oerhört viktigt perspektiv. Det finns i vårt svenskkyrkliga sammanhang en rad församlingar, där Guds ord fortfarande förkunnas rent och klart och gudstjänst firas i Ande och sanning. Med det kristenfolk som där möts hör vi samman. De präster som arbetar och kämpar där är våra bröder. Ett utträde ur Svenska kyrkan skulle – symbolmässigt – innebära ett avståndstagande från dessa bröder och systrar i tron. Det skulle i vårt läge innebära en splittring. Det blir – i våra sammanhang liktydigt med den bekännelsen: vi hör inte ihop med Er. Vi vill inte splittra. Vi vill göra det som Guds ord befäller oss. Och då handlar det om ett nej till falsk lära, ett ja till allt Guds ord – och den bekännelsen att man måste lyda Gud mer än människor.

Varför bryter vi inte upp från Svenska kyrkan? På det kunde man också säga, att Missionsprovinsens väg är ett uppbrott från Svenska kyrkan, sedd ur dess Kyrkoordnings-perspektiv. Från Svenska kyrkans lednings sida menar man att vi har brutit med Svenska kyrkan. Men med vårt fortsatta medlemskap markerar vi vår gemenskap – inte med kyrkans officiella struktur utan – med hela det andliga arv, som Svenska kyrkan fått att förvalta och med allt det gudsfolk, som fortfarande finns där. Genom att bilda Missionsprovinsen och genom att prästvigga de män, som bekänner sig till allt Guds rådslut och som är redo att förkunna lag och evangelium till väckelse, omvändelse och tro och som är beredda att använda hela nyckelmakten vill vi vara kvar och vara ett salt i förruttnelsen och ett ljus i mörkret. Genom att vara

kvar – och ändå inte vara kvar och få ”äta av kakan” – vill vi står där och säga: här är vägen, som Ni skulle gå!

Somliga som finns med i Missionsprovinsens arbete har redan lämnat Svenska kyrkan. Andra kommer säkert av olika skäl att lämna den förr eller senare. Men i nuläget vill vi definiera oss som ett fritt stift inom den, för att på så sätt bekänna oss till den tro, som är vår kyrkas andliga arv.

Är detta Guds väg?

Är den väg som Missionsprovinsen slagit in på Guds väg? Det kan vi inte veta. Och det vågar vi inte göra anspråk på. Och det är omöjligt att veta vad trons folk om tio, tjugo eller femtio år – om världen består och Herren inte då ännu kommit tillbaka – kommer att göra för bedömning av vårt vägval. Men vi som går vägen, är överbevisade om att Herren kallat oss ut på denna vandring. Vi har naturligtvis än mindre någon tanke om att detta skulle vara den enda vägen. Men i den situation, som vi nu i Sverige befinner oss i, vi som kämpar trons kamp för sanningen, för evangeliet, för människors frälsning, för församlingens återupprättande, tror vi att vi gör det Gud kallat och kallar oss att göra.

En rad olika invändningar får vi höra från olika håll. Och en del av dessa har jag bemött i mitt föredrag. Ingen av de invändningar vi hört har ännu överbevisat oss om att vi går fel väg. Men även om vi inte kan säga med full visshet, att detta är Herrens väg, så vet vi att Herren kallar oss till handling.

Herren kallar oss att ta hans missionsbefallning på djupaste allvar: ”Gå ut och gör alla folk till mina lärjungar!” Han kallar oss att bygga församlingar, där alla Luthers sju kyrkotecken blir synliga: Ordets äkta förkunnelse, dopets och nattvardens förvaltning, nycklamakten i funktion, prästämbetets återupprättande och vidmakthållande, ett levande gudstjänst- och böneliv. Då kommer vi att få erfara det sjunde kyrkotecknet: korset, lidandet för Ordets skull, martyriet för Kristi skull. Vi är kallade till trohet – och den kostar alltid något.

Vi tror att Herren kallat oss till något, som antalsmässigt, storlekmässigt är mycket litet. Men vi tar gärna fasta på det ordet om att inte förakta den ringa begynnelsens dag. Och vi vet, att vi går en stor Herres ärende i en stor sak. Det finns ett budskap, som måste förkunnas för alla människor – utan det kan ingen bli frälst. Och i sin församling vill han vara med oss ända till tidens slut. Och då i tidens fullbordan – då skall det bli uppenbart om det fanns någon välsignelse med Missionsprovinsen och om den var en del av hans stora missionsplan. Om en enda människa därigenom fick höra evangeliet till frälsning, en enda människa som annars inte skulle fått höra det, då var Missionsprovinsen en del av hans plan.

